

Is-is műsort!

Az évfordulókat olykor valami veszélyes melankólia lengi körül. A fiatalok múltat idéző nosztalgiai meg egyenesen elszomorítóak. Ők is szeretnek emlékezni, visszapillantani az időben, felnőtte válaszuk boldog, álombeli tájaira, szeretnének emlékezni — ha tudnának. De nincs igazi tehetségük hozzá. Szerencsére. Az ő múltjuk túlon túl közel van a jövőjükhöz. Az időhatárok elmosódnak, egymásbafolyznak.

Különösen nehézé válik a múltidézés a nyilvánosság előtt, a képernyőn, „hajdani dicsőségük” színhelyén, mint ahogyan a *Ki mit tud?-klub* alakuló ülésén történt.

Mitagadás, amolyan érettségi találkozó hangulata volt ennek a televíziós összeövetelnek. Az ilyesfajta ünnepségek minden félszeg, suta bájjával, kesernyés mellékizével. Mert nem arról volt most már szó, hogy ki mit tud ma, vagy ki-ki mit tudott ez előtt tíz évvel. Hanem ki nem mondottan arról: ki mit ért el a tudásával, a tehetségével, kikerülve a védett, párnázott tévé-stúdióból — kint az életben. Sorsok, pályafutások, sikerek, kudarcok mérkőztek itt elkerülhetetlenül. Hiába emlékeztetett Major Ta-

más, a népszerű volt zsűri-elnök, kolozsvári vendégszerepléséről küldött kedves, buzdító üzenetében a régi „ki mit tud”-ok országos izgalmaira, a régi számokat fel lehetett idézni, de a régi izgalmat sehogysem.

Az ilyen találkozó végeredményben — családi ügy. A képernyőn is az marad. Pedig szívesen láttuk viszont régi kedvenceinket: a fűtyművészt, a parodistát, a bábegyűttest, az azóta híressé vált zongoristákat, népdalénekeseket, táncdalénekeseket, zenekarokat. Szándékosan nem említünk neveket, nem teszünk különbséget a már híressé váltak és azok között, akik csak a közepedöntőig jutottak, vagy akiknek még csak ezután sikerül valami. A sztárokat, klubalakítás nélkül is láthatjuk, hallhatjuk eleget. Másként azonosul a néző egy amatőr produkcióval és más igénnyel hallgatja azt, aki időközben befutott, profi lett.

És még valami: ezek a fiatalok olyasmire vállalkoztak, ami felnőtteknek is csak ritkán sikerül. Eleven, pezsgő, szellemi izgalmat keltő klubéletet teremteni a fiatalság számára — országos gond.

Pedig a különböző év-

járatok sikeres produkcióit felidéző műsor után csak úgy röpködtek a javaslatok. Kik vegyennek részt a tévé-klubban? És hogyan? Fórum legyen? Találkozó hely? Permanens *Ki mit tud?-klub*. A javaslattevők arcát nem látni — a rendező Kökényessy Ferenc jó érzékét dicséri ez a titkos szavazás — csak a hangok csatáznak. Most, néhány percre izgalmassá válik a műsor. Igenám, de ha nincsenek sztárok, hogyan legyen az egészből, csak úgy mellesleg, szó-rakoztató tévé-műsor? „Is-is műsor legyen!” — süvít valaki.

A kedves arcú, csillogó szemű fiatalok szinte a szemünk láttára öregednek meg a szerzés gondjaiban. Töprengő Kimittud-ve-teránokká válnak. Pedig egészen biztosan sok mindent tudnak. Olyasmit is, amit a képernyőn nincs alkalmuk megmutatni. Csak arra a kérdésre nem sikerült egyenlőre válaszolniuk: Hogyan kell klubot alakítani? És miért? Talán a legközelebbi, januári összejövetelük meglepetést hoz. Ki mit tudhat arról, mit rejtegetnek a tarsolyukban? Elvégre a jövő — az ő titkuk.

MÁGORI ERZSÉBET

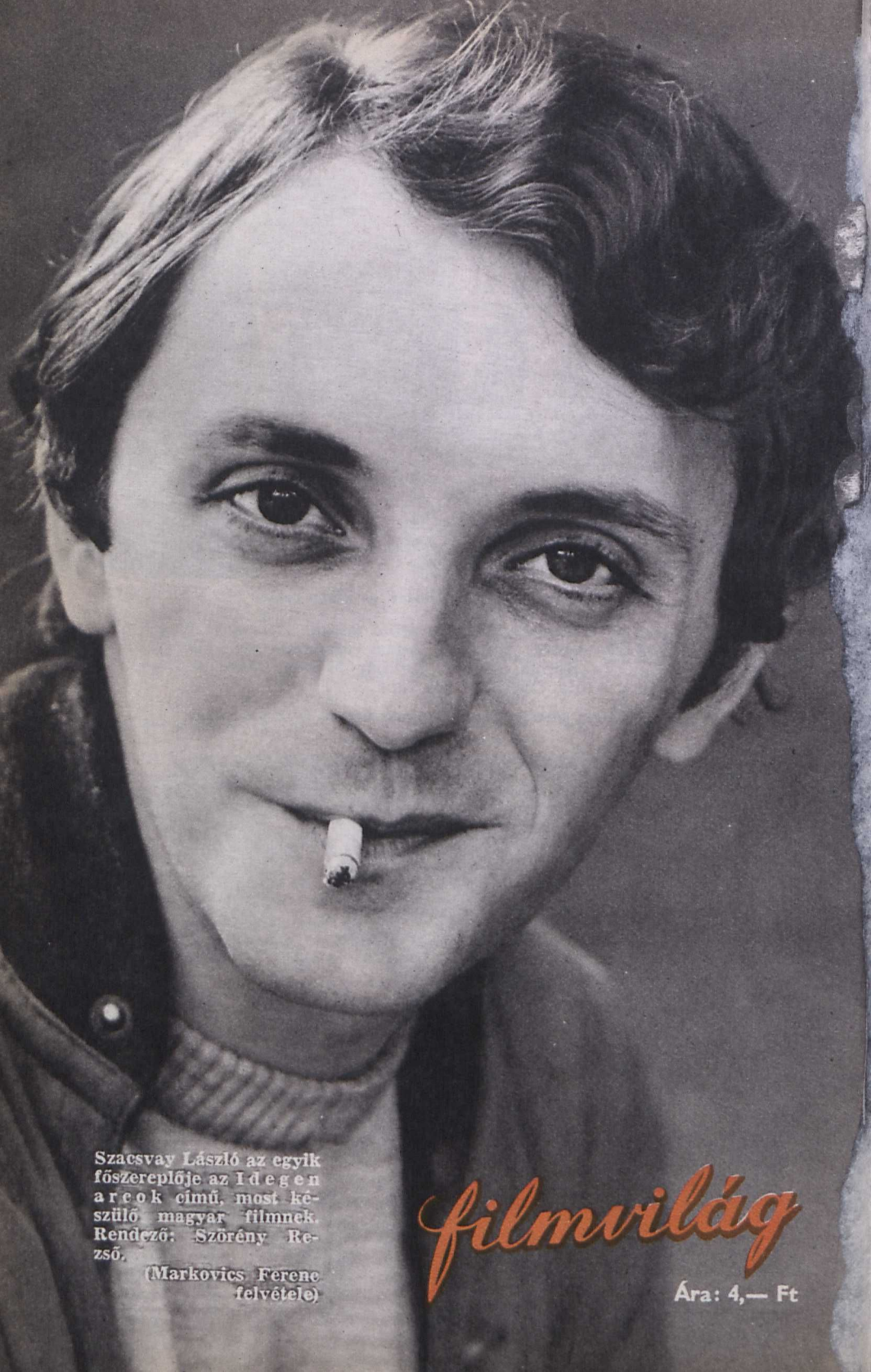
Kónya Sándor, Marczisz Demeter és Fülöp Attila

A TENOR

címmel tévé-operafilm készül Dohnányi Ernő művéből, Horváth Ádám rendezésében, Főszereplők: Kónya Sándor, Kalmár Magda, Marczisz Demeter, Barlay Zsuzsa, Fülöp Attila. Operatőr: Sik Igor.

Marczisz Demeter, Barlay Zsuzsa, Kalmár Magda és Fülöp Attila
(Kende Tamás felvételei)

Szabcsvay László az egyik
főszereplője az Idegen
arcok című, most készülő
magyar filmnek.
Rendező: Szörényi Re-
zső.

(Markovics Ferenc
felvétele)

filmvilág

Ára: 4,— Ft